వీలునామా

వసుంధర

ఆతడు సైకిలు దిగి స్టాండు వేసి తాళంకూడా వేసి ఎదురుగా ఉన్న మెడికల్ షాపులోకి వెళ్ళి—"ఆల్ట్రామైసిన్ టాబ్లెట్లు కావాలి" అన్నాడు.

దుకాణంవాడు ఆశ్చర్యంగా—"దేనికి?" అన్నాడు.

"తలనొప్పికి" అన్నాడతడు.

"డాక్టర్ ప్రిస్క్రిప్షన్ ఉందా?"

"ఆస్ప్రో, అనాసిన్, సారిడన్‌లకు డాక్టర్ సర్టిఫికెట్లు అవసరముండదు. అలాగే ఆల్ట్రామైసిన్‌కికూడా."

దుకాణంవాడు నెమ్మదిగా-"మీరడుగుతున్నది ఆల్ట్రామైసిన్-బీటై గురించేకదూ" అన్నాడు.

"అవును".

"ఆ టాబ్లెట్లు గురించి మీరు చెప్పింది నెలరోజుల క్రితంవరకూ నిజం. ఇప్పుడు వాటిని డాక్టర్ ప్రిస్క్రిప్షన్ మీద తప్ప అమ్మడంలేదు"

"ఎందుకని?"

"కారణం తెలియదు. కంపెనీనుంచి స్ట్రిక్ట ఇన్స్ట్రక్షన్స్ వచ్చాయి"

"చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది" అన్నాడతడు.

"డాక్టర్స్ ప్రిస్క్రిప్షన్ గురించిన ఇబ్బందివల్ల ఇప్పు డెవరూ తలనొప్పికి అల్ట్రామైసిన్ వాడడంలేదు. మీకు మరో కొత్తమందు సూచించేదా?"

అతడు నిట్టూర్చి—"మా అమ్మకు పదేళ్ళనుంచి రోజూ తలనొప్పి వస్తోంది. ఎన్నిమందులు వాడినా ప్రయోజనం లేకపోయింది. ఏణ్ణార్థంనుంచి అల్ట్రామైసిన్ వాడుతోంది. ఒకరోజు పూటకొకటి చొప్పున మూడు టాబ్లెట్సు వేసుకుందంటే చాలు - వారంరోజులపాటు ఏ బాధా ఉండదు. రెండునెలలుగా నేనీ ఊళ్ళోలేను. నెల్లాళ్ళనుంచి అమ్మకు మందులేదు".

"డాక్టరుచేత ప్రిస్క్రిప్షన్ వ్రాయించుకు రండి."

"డాక్టరుకు తెలుసు. అమ్మ కామందు తప్ప పనిచేయ దని! అయినా ఆయన ప్రిస్క్రిప్షన్ ఇవ్వడంలేదు."

దుకాణంవాడు నిట్టూర్చి—"త్వరలోనే అల్ట్రామైసిన్ బీవైని మార్కెట్ నుంచి ఉపసంహరించుకుంటారని విన్నాను" అన్నాడు.

"ఎందుకని? మందు చాలా పాప్యులరయిందిగా?"

"కారణం తెలియదు"

అతడు స్వరం తగ్గించి—"ప్లీజ్ - ఎలాగైనా మీరా టాబ్లెట్సు నాకివ్వాలి. నేను మా అమ్మ బాధ చూడలేక పోతున్నాను" అన్నాడు.

"ఎలాగూ మందు బజార్లోంచి విత్ డ్రా అయి పోతుంది. దీనికి ఎవరో ఆల్టర్నేటివ్ చూసుకోవడం ఇప్పు ట్నుంచీ మీకూ మంచిది."

"అది సరే - ప్రస్తుతం అమ్మకు అర్జంట్ రిలీఫ్ కావాలి."

"సారీ - నేను రిస్కు తీసుకోలేను"

"ప్లీజ్ - ఎక్కువ డబ్బిస్తాను."

దుకాణంవాడు చురుగ్గా అతడివంక చూసి — "ఎంతెక్కువిస్తారు?" అన్నాడు.

అల్ట్రామైసిన్ టాబ్లెట్ ఇరవై అయిదు పైసలు. అతడికి కావలసిన టాబ్లెట్లు పన్నెండు. పన్నెండింటికీ మొత్తం మూడురూపాయలవుతుంది. అతడు మొదట ఆరు రూపాయలన్నాడు. తర్వాత పది అన్నాడు.

"ఇందులో నాకు చాలా రిస్కుంది. ఒకోసారి దుకాణం లైసెన్సు రద్దయిపోతుం దిలాంటిపనులు చేయడం వల్ల...." అన్నాడతడు.

"కానీ పదిరూపాయలే చాలా ఎక్కువ."

"కాదు. యాభైరూపాయలిస్తారా?"

"యాభైరూపాయలే " అతడు నోరావలించాడు.

"అసలు వందడుగుదామనుకున్నాను. కానీ మీ ముఖం చూస్తే జాలేసింది. తల్లి ఆరోగ్యంకోసం కలవరపడుతున్న వారి నెక్కువ బాధ పెట్టకూడదనిపించింది. అందుకే సగానికి సగం కన్సెషన్"

"యాభైరూపాయలిస్తే — మీ రిస్కెలా పోతుంది?" దుకాణంవాడు నవ్వి ఊరుకున్నాడు.

"ఆ మందిప్పటికే అన్ని దుకాణాల్లోనూ విత్ డ్రా అయిపోయింది. మీదగ్గిర తప్ప ఇంకెక్కడా లేదు. అందుకే మీరు అవకాశం వినియోగించుకుని లాభం చేసుకోవాలనుకుంటున్నారు. ఇది చాలా దారుణం".

"కంపెనీ విత్ డ్రా చేస్తున్న మందును కొనాలను

కోవడం దారుణం. నాది దారుణ మెందుకవుతుంది?"

"కొనాలనుకోవడం దారుణం కాదు. కంపెనీ చేస్తున్నదే దారుణం. మందు బాగా పాప్యులరయింది. ఎంతో మంది ఆ మందుమీద ఆధారపడ్డారు. ఇప్పుడు కంపెనీ ఆ మందు విత్‌డ్రా చేస్తుంది. ప్రజల్లో కలకలం పుడుతుంది. కంపెనీ అప్పుడు కొత్త అల్ట్రామెసిన్ మైక్రోఫెన్— అంటూ అదే మందును స్వల్పమార్పులతో ప్రజలమీదకు వదులుతుంది. ధర పెరుగుతుంది...."

దుకాణంవాడు నవ్వి—"మీకూ చాలా తెలుసు. త్వరలోనే కొత్త అల్ట్రామెసిన్ మైక్రోఫెన్ వస్తోంది. అంతవరకూ వేచి ఉండండి. మీకు యాభై రూపాయలు సేవ్ అవుతాయి...." అన్నాడు.

"నాకు సేవింగ్స్ ముఖ్యంకాదు. అమ్మ ఆరోగ్యం ముఖ్యం."

"లక్కీగా వేరే కష్టమర్స్ లేరు. లేకుంటే వాళ్ళందర్నీ నిలబెట్టాల్సి వచ్చేది...." అన్నాడు దుకాణంవాడు చిరాగ్గా.

"ఒక్క విషయం. నేను యాభై రూపాయలిస్తే మీ ఇబ్బం దెలా తొలగిపోతుందో తెలుసుకోవాలనుంది."

"లంచ మివ్వాలి. ఒకోసారి మీరిచ్చిన యాభై రూపాయలకి ఏదందో లంచ మివ్వాల్సి ఉంటుంది. మీకేం తెలుసు మా బాధలు!"

అతడు నవ్వి—"చెప్పుకుందుకే మీ బాధలు. నిజానికి బాధపడేది మేమే! మీరు షాపులో దొంగతనం జరిగిందని పోలీసు కంప్లయింటిచ్చి, కొన్ని మందులు పోయినట్లు చెప్పి దాచేస్తారు. వాటిని బ్లాకులో అమ్మేస్తారు. నాకు మందులషాపుల గురించి బాగా తెలుసు" అన్నాడు.

దుకాణంవాడు చిరాగ్గా—"నిజంగానే మీకు చాలా తెలుసు. కానీ మీ వాదేదీ మందుల ధరను తగ్గించదు. నాకు మీతో కబుర్లు చెబుతూ కూర్చునే వ్యవధి లేదు. కావాలంటే యాభైరూపాయలూ ఇచ్చి టాబ్లెట్సు తీసుకోండి. లేకపోతే ఇక వెళ్ళండి" అన్నాడు.

అతడు జేబులోంచి యాభైరూపాయల నోటు తీసిచ్చి "అవసరంనాది. తప్పుతుందా?" అన్నాడు.

దుకాణంవాడు నోటు తీసుకొని తృప్తిగా తలాడించి-"ఈపని ముందే చేయాల్సింది నాకు శ్రమ తప్పేది. మీకు బిల్లు కావాలా?" అన్నాడు.

"ఇస్తానంటే బిల్లు కావాలి"

"బిల్లు అల్ట్రామైసిన్‌కు కాకుండా డాక్టర్ల ప్రిస్క్రిప్షన్ అవసరంలేని మరే టానిక్‌కైనా ఇవ్వగలను"

"అప్పుడా టానిక్‌ని కంపెనీ విత్‌డ్రా చేస్తే బ్లాకులో అమ్ముకుందుకు నాబిల్లు పనికొస్తుంది. అవునా?"

"అవన్నీ మీకనవసరం. బిల్లుకావాలంటే చెప్పండి."

"అవసరంలేదు...."

అతడికి టాబ్లెట్సొందాయి. మెరిసే మెటాలిక్ షీట్‌లో ఉన్న ఆ టాబ్లెట్సు నతడు మడతబెట్టి జేబులో వేసుకుని సైకిలుదగ్గరకు వెళ్ళి - పాంటుజేబునుంచీ తాళం తీయబోగా ఓకాగితం కింద పడింది.

అతడు చప్పున వంగి ఆకాగితం తీసి మడత విప్పాడు.

"ఇన్‌ఫ్రాసారిన్ వాడే పేషంట్సుకు అల్ట్రామైసిన్ వాడకూడదు. అందువల్ల మృత్యువు సంభవిస్తుంది. ఇటీవల ఆవిధంగా మూడు ప్రపంచనగరాల్లో నాలుగు మరణాలు సంభవించాయి. ఇన్‌ఫ్రాసాలిన్ డాక్టర్ల అనుమతిలేనిదే లభించని కారణంగా ఇప్పుడు అల్ట్రామైసిన్

కూడా అటువంటి ఆంక్షలకు గురిచేయబడవచ్చునని అభిజ్ఞుల అభిప్రాయం."

మడతపెట్టిన చిన్న న్యూస్ పేపరు కటింగది. వార్త సుమారు సంవత్సరం క్రితంది. వార్త విదేశాలకు సంబంధించినది.

అతడు తిరిగి దాన్ని మడతపెట్టి జేబులోకి తోసేసి సైకిలు తాళంతీశాడు.

2

"చంద్రశేఖర్ ఇంకా రాలేదా?" అంది శ్రీవల్లి.

"వస్తాడమ్మా—అబ్బాయి మిమ్మల్ని చూడకుండా ఒక్కరోజు కూడా ఉండలేడుగదా" అంది వంటమనిషి సీతమ్మ.

"అనాధ్నుణ్ణి చేరదీసి మనిషిని చేశావు. వాడికి నువ్వు తప్ప వేరే గతి ఏముంది?" అన్నాడు సుబ్బారాయుడు.

"అయినా—మనిషికంత అహంకారం కూడదు. అన్నీ ఉన్న నువ్వే అణిగి మణిగి ఉంటుంటే—ఏముందని వాడికంత గర్వం?" అంది సుబ్బారాయుడి భార్య కనకమహాలక్ష్మి.

శ్రీవల్లి అందరి మాటలూ విని నిట్టూర్చింది.

ఆమె వయసు యాభై అయిదు. అయిదేళ్ళ క్రితం భర్త పోయాడు. పదేళ్ళక్రితం ఆమె ఒక్కగానొక్క కొడుకు అమెరికా వెళ్ళి క్రమేణా అక్కడే స్థిరపడిపోయాడు. ఏడేళ్ళక్రితం అతడిండియాకు వచ్చి తల్లిదండ్రులు స్థిరపరచిన సంబంధం చేసుకున్నాడు. శ్రీవల్లి కోడలు పేరు విశాలాక్షి. ఆమె సంప్రదాయ కుటుంబంలో పుట్టి పెరిగింది. అందువల్ల కోడలు కొడుకుని

ఇండియాకు తీసుకు రాగలదని శ్రీవల్లి ఆశించింది. కానీ విశాలాక్షికి ఇండియాకంటే అమెరికాయే ఎక్కువనచ్చడం వల్ల ఆమె భర్తను మరింత బలంగా అమెరికాకు కట్టి పారేసింది.

ఇప్పుడు శ్రీవల్లికి భర్త వదిలిన ఆస్తి, కొడుకు అమెరికా నుంచి పంపే డబ్బు మాత్రం ఉన్నాయి. లేక భర్త, ఉండి కొడుకు—ఆమెను ఒంటరిని చేశారు. ఒంటరితనాన్ని భరించలేక ఆమె బంధువుల్ని చేరదీస్తోంది. కానీ అందరికీ ఆమె ఆస్తిమీదనే ఆశ. వారి కబుర్లలో, చేతలలో, ముఖభావాల్లో అది స్పష్టంగా కనిపించి శ్రీవల్లి ఆత్మీయులకోసం అన్వేషణలో ఉంది.

శ్రీవల్లికి ఆత్మీయుడు చంద్రశేఖర్. శ్రీవల్లి కొడుకు ఏడెనిమిదేళ్ళ వయసు వాడైనప్పుడు ఆమెకు యూట్రెస్ రెంటై మరి పిల్లలు పుట్టకుండా ఆపరేషన్ చేయాల్సి వచ్చింది. మరో బిడ్డకోసం ఆమె పరితపించి పోతున్న సమయంలో ఎవరో ఆమె యింటిముందు రోజుల పసిగుడ్డును వదిలి వెళ్లారు. మనశ్శాంతికై ఆ పసిగుడ్డును కన్నబిడ్డలా పెంచుకోమని భర్త ఆమెకు సలహా యిచ్చాడు. కులం, గోత్రం తెలియని ఆ పసిగుడ్డును పెంచుకునేందుకు శ్రీవల్లి తటపటాయించింది. భర్త ఆమెను ప్రోత్సహించి "నీవు పెంచితే ఈక్షణంనుంచే వీడిది మన కులమూ, గోత్రమూ—" అన్నాడు.

ఆ పసిగుడ్డుకు చంద్రశేఖర్ అని నామకరణం చేసింది శ్రీవల్లి. వాడిని పెంచడంతో ఆమె కొంత మనశ్శాంతిని పొందింది. అయితే వాణ్ని కన్నబిడ్డతో సమంగా పెంచలేకపోయింది. అందుకు ముఖ్య కారణాలు రెండు.

ఒక అనాధబాలుడికి తన కొడుకుతో సమాన హోదా

యిస్తే ఇక తనకొడుకు గొప్పతనమేముంది?

ఇది మొదటి కారణమైతే రెండవది చంద్రశేఖర్ జన్మగురించి ఆమెకు కొన్ని అనుమానాలున్నాయి. ఆమెకు భర్త శీలంపై నమ్మకంలేదు. అకడి సామె అదుపు చేయలేకపోయేది. భర్త చంద్రశేఖరు పట్ల చూపే అభిమానం, ప్రత్యేకమైన శ్రద్ధాసక్తులు చూస్తూంటే—వాడు భర్త అక్రమసంతానమన్న అనుమానం కలుగుతూండేది. తన అనుమానాన్ని భర్తముందు ప్రకటించలేదామె. చంద్రశేఖర్ని చిన్నబుచ్చి భర్త అనుభూతు లెలాగుంటాయో చూస్తూండేదామె. భర్త ఆమెను దేనికీ ఏమీ అనేవాడు కాదు. చంద్రశేఖర్ని బాగా చూస్తే ఆతడు సంతోషించేవాడు. శిక్షిస్తే అతడు బాధపడేవాడు.

చంద్రశేఖర్ ఆ యింట్లో ఒక మనిషిలాగే పెరిగాడు కానీ ఆ యింటిమనిషి కాలేకపోయాడు. అతడొక అనాధ బాలుడని ఇంటా బయటా అందరికి తెలుసు. చంద్రశేఖర్ తన అవధులు తెలుసుకుని ప్రవర్తించేవాడు. మనసులో ఎటువంటి భావాలున్నా పైకి వినయంగానూ, బుద్ధిగానూ ఉండేవాడు.

కొడుకు అమెరికా వెళ్ళే సమయానికి చంద్రశేఖర్ బీకాంలో అడుగుపెట్టాడు. కొడుకు దగ్గర లేని కారణంగా ఎన్నో విషయాల్లో శ్రీవల్లి చంద్రశేఖర్ మీద ఆధారపడవలసి వచ్చింది. క్రమంగా వారిరువురి ఆత్మీయత పెరిగింది. భర్త పోయినప్పుడు అమెరికాలోని కొడుకు వెంటనే రాలేకపోయాడు. తలకొరివి పెట్టినవాడు చంద్రశేఖర్.

భర్త పోయాక శ్రీవల్లిలో ఇంకా మార్పు వచ్చింది. చంద్రశేఖర్ కన్యాయం జరిగితే భర్త తన్ను క్షమించ

దన్న భయం ఆమెలో పుట్టింది. అదలాగుంటే—కన్న కొడుకు అమెరికాను వదిలిరాడు. తనే అక్కడకు రమ్మంటాడు. కొంతకాలం అక్కడుండి వచ్చేక తనక్కడ ఇమడలేనని ఆమె గ్రహించింది. ఇండియాలో తనకు చంద్రశేఖర్ తప్ప ఆత్మీయు లెవరూ లేరు. అందుకని ఆమె అతడిని మరింతగా అభిమానించసాగింది.

ఇప్పుడు చంద్రశేఖర్ ఊళ్ళోనే ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. ఒక ప్రయివేటు కాలేజీలో లెక్చరరుద్యోగం. అతడు జీవితంలో స్థిరపడ్డట్టే లెక్క! ఎటొచ్చీ ఇంకా పెళ్ళికావాలి. శ్రీవల్లి అతడికోసం సంబంధాలు చూస్తోంది.

ఇక్కడే కొన్ని ఇబ్బందులొచ్చాయి.

తన భావిజీవితం పూర్తిగా చంద్రశేఖర్ పై ఆధారపడి ఉందని శ్రీవల్లికి తెలుసు. అందుకని పూర్తిగా తన చెప్పు చేతల్లో ఉండే అమ్మాయినిచ్చి అతడికి పెళ్ళిచేయాలని ఆమె అనుకుంటోంది. ఆవిధంగా సుబ్బారాయుడు, కనక మహాలక్ష్మి ఆమె యింట చేరారు. వారి నాల్గవ పుత్రికా రత్నం మాధవి.

మాధవి అందంగానే ఉంటుంది. కానీ పేదరిక మంటే ఉన్న భయం పేదరికంతో కూడిన ఆమె ముఖంలో స్పష్టంగా కనబడుతూంటుంది. శ్రీవల్లి ఆమెనో పెళ్ళిలో చూసి తన అభీష్టాన్ని వ్యక్తపరిస్తే ఆమె తలిదండ్రులు ఎగిరి గంతువేసి ఆమెను శ్రీవల్లితో పంపించేశారు. ఆ తర్వాత కొన్నాళ్ళకు తామే శ్రీవల్లి ఇంట చేరారు. ఎందుకంటే అప్పటికి ముగ్గురు కూతుళ్ళ పెళ్ళిళ్ళు చేసి ఉన్న పొలం, ఇల్లు అన్నీ అమ్ముకుని అతి కష్టం మీద రోజులు గడుపుతున్నాడు సుబ్బారాయుడు.

శ్రీవల్లికి మాధవి నచ్చింది. ఆమె అవసరమూ వచ్చింది.

కానీ చంద్రశేఖర్ కి మాధవి నచ్చలేదు. అందుక్కారణం అతడు లతను ప్రేమిస్తున్నాడు.

లత అతడి కాలేజీలోనే చదువుకుంటున్న ఒక అనాథ బాలిక. ఆమె అందమైనది. కానీ అందానికి మించి చంద్రశేఖర్—ఆమె అనాథ అయినందుకే ఆకర్షించబడ్డాడు. అన్నికులాలతోపాటు అనాథకులం కూడా ఒకటి అని అతడి నమ్మకం. లతను తను పెళ్ళిచేసుకుంటే ఆమెకు న్యాయం జరుగుతుందనీ—వేరెవ్వరైనా ఆమెను వంచిస్తారనీ అతడి అభిప్రాయం. అనాథుడైన తనకు ఒక అనాథబాలికను పెళ్ళిచేసుకోవలసిన బాధ్యతకూడా ఉందని అతడు నమ్ముతున్నాడు.

లత గురించి విన్నాక శ్రీవల్లి ఆమెనోసారి చూసింది, కలుసుకుని మాట్లాడింది. అప్రయత్నంగానే ఆమె లతను, మాధవిని పోల్చుకుంది.

లత శ్రీవల్లిని వ్యక్తిగానూ, తనకంటె పెద్దదైన స్త్రీగానూ గుర్తించి గౌరవించింది తప్ప ఆమెలో తను అనాథననీ, తక్కువదాన్ననీ అభిప్రాయంలేదు. ఆమె కాలేజీలో తను సాధిస్తున్న ఘనవిజయాలకు గర్వపడుతోంది. పెళ్ళికోసం శ్రీవల్లిని దేబిరించే ఉద్దేశ్యంలో లేదామె.

కులంలేనిపిల్లకు అహంకారం! కులమున్న మాధవికి అతివినయం!

లతకు వ్యక్తిత్వముంది. అది శ్రీవల్లి భరించలేకపోయింది.

చంద్రశేఖర్ లతను పెళ్ళిచేసుకుందుకు వీల్లేదందామె,

చంద్రశేఖర్ లతను తప్ప వేరెవర్నీ చేసుకోనన్నాడు.

చంద్రశేఖర్ మాధవిని చేసుకోకపోతే అతడికీ తనకూ ఏసంబంధమూ లేదంది శ్రీవల్లి.

అప్పుడు చంద్రశేఖర్ సందిగ్ధావస్థలో పడ్డాడు. అతడికి శ్రీవల్లి అనీ పైన మోజు లేదు. కానీ ఈనాడు తనీ స్థితిలో ఉన్నాడంటే అందుక్కారణం శ్రీవల్లి అని అతడికి తెలుసు. ఇప్పుడు లతకోసం తనిల్లు వదిలి వెళ్ళిపోతే ప్రపంచమంతా వేలెత్తి తనను కృతఘ్నుడంటుంది. ఆ మచ్చ జీవితాంతం ఉండిపోతుంది.

చంద్రశేఖర్ తన సమస్యను లతకు చెప్పుకున్నాడు.

“విషయం మాధవికి చెప్పు. నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తున్నావనీ—వేరెవరిని వివాహం చేసుకున్నా జీవితం ఇద్దరికీ నరకమవుతుందనీ చెప్పు” అంది లత.

“మాధవి వింటుందా?” అన్నాడు చంద్రశేఖర్.

“వ్యక్తిత్వమున్న ఏ ఆడపిల్లయినా ఇది విన్నాక నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటాననదు. నాకే వదిలిపెడుతుంది” అంది లత.

మాధవికి వ్యక్తిత్వం లేదు. ఒక మధ్యతరగతి ఆడపిల్లకు వ్యక్తిత్వమేమిటి?

లత ఊహాలు తప్పయ్యాయి.

శ్రీవల్లి చంద్రశేఖర్ని పిలిచి—“నువ్వు మాధవిని బెదిరిస్తున్నావని తెలిసింది. అది ఈ యింటికోడలు. నా ఆస్తంతా దాని పేరున రాస్తున్నాను. దాన్నెవరు పెళ్ళి చేసుకుంటే వాళ్ళే ఈ యింట్లో ఉంటారు” అంది.

“చాలా మంచి పనిచేస్తున్నావు. నువ్వు నీ ఆస్తిని మాధవి పేరున రాయి. అప్పుడామె నన్నెలాగూ పెళ్ళి

చేసుకోదు. వచ్చినవాడు నిన్ను భరించడు. అప్పుడు నువ్వు నాయింటికి రాకతప్పదు. నాకు ఆస్తిమీద మోజు లేదు. నేను, అత నిన్ను పువ్వుల్లో పెట్టి చూసుకుంటాం" అన్నాడు చంద్రశేఖర్.

శ్రీవల్లి దిమ్మెరపోయింది. చంద్రశేఖర్ చెప్పింది నిజం. సుబ్బారాయుడు సామాన్యుడు కాదు. ఆయన ఆశ కళ్ళలో కనబడిపోతుంది. ఆస్తికోసం అనాథ యువ కుణ్ని అల్లుణ్ని చేసుకుంటాడే మోతప్ప—ఆస్తి ఉంటే ఆయన కూతురికి వేరే సంబంధం చేసుకుంటాడు. అంతా చంద్రశేఖర్ చెప్పినట్లే జరుగుతుంది.

కానీ ఆమెకు ఆ క్షణంలో ఆలోచించడ మిష్టంలేదు. చంద్రశేఖర్ని దబాయిస్తూ—"అయితే నన్ను కాదని అతను పెళ్ళి చేసుకుంటూవా?" అంది.

"నువ్వు కాదనలేనిస్థితికి వచ్చేకనే మా పెళ్ళి జరుగుతుంది"

"అంటే నేను శవంగా మారాలి" అంది శ్రీవల్లి చటుక్కున.

అప్పుడు చంద్రశేఖర్ చటుక్కున వంగి శ్రీవల్లి పాదాలకు నమస్కరించాడు. అప్రయత్నంగా శ్రీవల్లి అతణ్ని దీవించింది.

చంద్రశేఖర్ లేచి నిలబడి—"అమ్మా! నేను నిన్ను అమ్మా అని పిలుస్తూ కూడా అనాథుణ్ని. ఈ యింట్లో ఒకమనిషిగా ఇరవైఏడేళ్ళు పెరిగి కూడా నేనవాథుడిగానే మిగిలిపోయాను. ఇప్పటికి నువ్వు నన్నెన్నోసార్లు దీవించి ఉంటావు. కానీ నీ దీవనల ఫలితం ఇది! నీ దీవనలకు బలంలేదు. అందుకు నీలో ఏదో లోప ముండి ఉండాలి. ఆ లోపాన్ని సంస్కరించడం బిడ్డగా నావల్ల

కాదు. నీలోపాన్ని సంస్కరించే ఉపాయాన్నన్వేషించడానికే నేనిల్లు వదిలిపెడుతున్నాను. నీదీవెనలకు బలం రావాలని నా కోరిక” అన్నాడు.

శ్రీవల్లి అతణ్ని వారించలేదు.

చంద్రశేఖర్ ఇల్లు వదిలి అప్పటికి వారంరోజులయింది.

రెండురోజులపాటు శ్రీవల్లి అతడిగురించి పట్టించుకోలేదు. తర్వాత నుంచి ఆమె ఉండబట్టలేకపోయింది. అతడిగురించి కాలేజీలో వాకబు చేయించింది.

అప్పుడు కాలేజీకి సెలవులు.

ఒకటికాదు _ రెండుకాదు .... సుమారు రెండుమాసాల సెలవులు.

శ్రీవల్లి అతడికోసం బెంగపెట్టుకుంది.

“ఎప్పుడూ ఇలా చేయలేదు. వాడికి నావల్ల మనసెంతగా కష్టపడిందో ఏమో....” అనుకోసాగిందామె.

సుబ్బారాయుడు, కనకమహాలక్ష్మి ఆమెకు ఓదార్పు మాటలు చెబుతూనే చంద్రశేఖర్ పట్ల ద్వేషం పుట్టించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు.

వినివిని విసిగిపోయి—“మీకు చంద్రశేఖర్ అంటే సదభిప్రాయమున్నట్లు లేదు. మీ పిల్ల పేరున నా ఆస్తి వ్రాస్తే వాణ్ని మీయింటల్లుణ్ని చేసుకుంటారా అని నా అనుమానం” అంది శ్రీవల్లి ఒకసారి.

సుబ్బారాయుడు, కనకమహాలక్ష్మి ముందు తెల్లబోయారు. కనకమహాలక్ష్మి త్వరగా తేరుకొని—“సంప్రదాయానికి ప్రాణాలిచ్చేవాళ్ళం. నీమాట కాదనలేక ఈ సంబంధానికొప్పుకుంటున్నాం తప్ప మా యిద్దరికీ ఈ పెళ్ళిష్టంలేదు. అయితే పిల్ల బాగా ఇష్టపడింది. ఈ

రోజుల్లో పిల్ల యిష్టానికి తలవంచక తప్పదుకదా!” అంది.

శ్రీవల్లి మాట్లాడలేదు. ఆమె ఆలోచనలనిండా చంద్రశేఖర్!

చంద్రశేఖర్ గురించి కాస్త ఓదార్పు మాటలు చెప్పేది వంటమనిషి సీతమ్మ మాత్రమే!

మాధవి శ్రీవల్లితో ఎక్కువ మాట్లాడదు. ఆమె శ్రీవల్లి చెప్పిన మాటలు బుద్ధిగా వింటుంది. పనులన్నీ చేస్తుంది. తీరిక దొరికినప్పుడల్లా పుస్తకాలు చదువుకుంటుంది. అవీ శ్రీవల్లి ఎన్నిక చేసి ఇచ్చినవే!

చంద్రశేఖర్ వెళ్ళిన వారంరోజులకు శ్రీవల్లి మంచం పట్టింది. కూర్చుంటే లేవలేదు. లేస్తే కూర్చోలేదు.

“వాడికోసం నీకింత బెంగ కూడదు వదినా!” అంది కనకమహాలక్ష్మి.

“బెంగ కాదు. నామాత్ర అయిపోవచ్చాయి....”

“అయిపోక నేరేం? ఇంకా ఉన్నాయిగా....”

“నీకు తెలియదులే. అవి లేకపోతే నాకు రోజు గడవదు. మాత్రలేమో...ఇక్కడ దొరకవు....”

ఆ విషయం అందరికీ తెలుసు.

శ్రీవల్లికి ఉన్నట్టుండి వళ్ళంతా బిగుసుకుపోయినట్లనిపించే జబ్బొంచేది. అది అయిదారు నెలలకోసారి వస్తూండేది. ఆమె కొడుకుదగ్గర అమెరికాలో ఉండగా అలాంటి జబ్బు వచ్చింది. డాక్టర్లామెను పరీక్షించి రోగ నిర్ణయంచేసి వైద్యంచేసి - జీవితాంతం ఆమె మందుతీసుకుంటూ ఉండాలని నిర్ణయించారు. వారు నిర్ణయించిన మందు తీసుకోవడం మొదలుపెట్టేక ఆమెకు మళ్ళీ ఆజబ్బు రాలేదు. ఆ మందు ఇండియాలో దొరకదు కాబట్టి

కొడుకామెకు క్రమం తప్పకుండా పోస్టులో పంపిస్తూం టాడు.

ప్రస్తుతం మాత్రలయిపోవచ్చాయి.

“ఎంతో దూరాన ఉన్నా పేగుతీపి అంతే! ఈ వేళో రేపో పోస్టులో మందొస్తుంది వదినా! నేను చెబుతున్నాగా....” అంది కనకమహాలక్ష్మి.

సరిగ్గా అప్పుడే కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది.

“చూశావా—వచ్చింది పోస్టుమానే అయుంటాడు. వెళ్ళి చూడండీ” అంది కనకమహాలక్ష్మి.

సుబ్బారాయుడు లేచినిలబడ్డాడు.

శ్రీవల్లి మందుగురించి ఆలోచిస్తున్నట్లులేదు—“చంద్రశేఖర్ వచ్చాడేమో...” అందామె.

అయితే ఆమె ఆశను నిరాశ చేస్తూ—“చెల్లెమ్మా—నువ్విలా వస్తావా—పోస్టుమన్ నక్కడికి రమ్మంటావా? ఇన్ఫ్రాసారిన్ మాత్రలు వచ్చాయి—”అంటూ దూరాన్నుంచి అరిచాడు సుబ్బారాయుడు.

3

తలుపు తీసిన లత మాధవిని చూసి ఆశ్చర్యపడి—“నువ్వా? లోపలకు రా....” అంది.

మాధవి లోపలకు వెళ్ళి కూర్చుంది. ఆమె గదిని పరిశీలనగా చూసింది.

చిన్నగది. గదిలో ఓమూలగా స్టవ్, గిన్నెలు ఉన్నాయి. ఓగోడ వార మడతమంచముంది. దానిలో రెండు కుర్చీలున్నాయి. నేలమీద చాప పరిచి ఉంది.

“ఈ యింటి అద్దె ఎవరిచ్చారు నీకు?” అంది లత.

“మనసుంటే మార్గముండదా?” అంది మాధవి.

"నామీద మనసా నీకు?" నవ్వుతూ అంది లత.

"నీమీద కాదు—బావమీద "

"బావా—అతదెవరు?"

"చంద్రశేఖర్ నాకు బావ!

లత నవ్వి—"తను అనాథుడినని చంద్రశేఖర్ నాతో అన్నాడు. నువ్వతడికి మరదలివెలాగయ్యావు?" అంది.

"భగవంతుడు మొట్టమొదటిసారిగా కొందరు మనుషుల్ని సృష్టించి ఈ భూమ్మీదకు వదిలినప్పుడు బంధుత్వాల గురించి యెవరికీ తెలియదు. ప్రేమ మనుషుల్లో పుడితే—ఆ ప్రేమలోంచి బంధుత్వాలు పుట్టాయి...."

"చాలా బాగా మాట్లాడుతున్నావు. ఇంతకీ నా యింటి చిరునామా నీ కెవరు చెప్పారో చెప్పలేదు...." అంది లత.

"బావ డైరీ చదివాను. అందులో నీ చిరునామా చాలాచోట్ల వుంది—"

"ఇతరుల డైరీ చదవడం తప్పు కదూ!" అంది లత.

"బావ నాకు పరాయివాడు కాదు...."

"బావ డైరీ చదివావు కదా—అప్పుడైనా నీకనిపించలేదా—నీ బావ నీకు పరాయివాడని ..."

మాధవి తల అడ్డంగా ఊపి—"లేదు—" అంది.

లత కుతూహలంగా — "డైరీలో ఏం చదివావు?" అంది.

"నీ అందం గురించిన వర్ణనలు...."

లత సిగ్గుపడింది.

"బావకు నువ్వంటే చాలా యిష్టం. చాలా చాలా యిష్టం. అదే డైరీలో రాసుకున్నాడు..."

లత సిగ్గు నధిగమించడానికి ప్రయత్నిస్తూ — "అది

తెలిసి కూడా బావ నీకు పరాయివాడనిపించడంలేదా?"
అంది.

మాధవి తమాషాగా నవ్వి—"నేను నువ్వు సినిమా తారవనుకుంటాను—" అంది.

"ఎందుకని?"

"నీ అందం సినీతారల అందం...."

లత ఇబ్బందిగా నవ్వి—"నీ పొగడ్తలు విని సాకిష్టమైంది నేను వదులుకోలేను...." అంది.

"లతా! నిజం చెబుతున్నాను. మొదటిసారి అత్తయ్యాక బావ నిన్ను తీసుకొచ్చి పరిచయం చేసినప్పుడే అనుకున్నాను. నీవు అప్సరసవని. నువ్వు సినిమా అవకాశం కోసం ప్రయత్నించకూడదూ?" అంది మాధవి.

"ఆ విధంగా నా అడ్డు తొలగించుకోవాలనుకుంటున్నావా?"

"అవును...."

"ఇప్పుడే చంద్రశేఖర్ నన్ను ప్రేమిస్తున్నాడు. నేను సినీతారనైపోతే ఒక్కక్షణం కూడా నన్ను వదలడు..."

మాధవి నిట్టూర్చి—"మగాడికి అందం పెద్ద ఆకర్షణ. సినీతారలు, మోడల్సు రాజ్యమేలుతున్న కారణం అదే!" అంది.

"మగాడి గురించి పెద్దగా చెబుతున్నావు. నీ అనుభవం యేపాటిది?"

"పుస్తకాలు చదివి ఇతరుల అనుభవాలు పంచుకుంటే చాలదా? ప్రతిదానికీ స్వానుభవం కావాలా?" అంది మాధవి.

"ఇంతకీ నువ్విక్కడికెందుకొచ్చినట్లు?"

"హాస్టల్లో నీకిబ్బందిగా ఉంటోందని బావ నీకోసం ఈ గది అద్దెకు తీసుకున్నాడు. అద్దె డబ్బులు తనే యిస్తున్నాడు. నీకిబ్బంది కలిగించకూడదని నీ యింటికి ఒక్కసారికూడా రాలేదు. మీరెప్పుడూ బయటే పార్కుల్లోనో, సినిమాల్లోనో, బీచిలోనో కలుసుకుంటూంటారు....ఇవన్నీ నేను బావ డైరీ చదివి తెలుసుకున్నాను...."

"ఊఁ" అంది లత.

"తెరమీద తారను చూసి మగాడామె గురించి కలలు కంటూంటాడని నేను యెన్నో పుస్తకాల్లో చదివాను. భర్తకు సినీతారపట్ల ఆకర్షణ లేకుండా యే భార్యా ఆపలేదు. సినీతారంపట్ల భర్త ఆకర్షించబడుతున్నాడని యే భార్యా అసూయపడదు. నీ గురించి నేనూ అలాగే సరిపెట్టుకుంటాను...."

లత ఆమె వంక ఆశ్చర్యంగా చూసి—"సరిపెట్టుకునే మనస్తత్వమున్నవాళ్ళకి జీవితమంతా అంతే అవుతుంది. అందులోనూ ముఖ్యంగా ఆడవాళ్ళకి!" అంది.

"ఆ విషయం నాకు తెలుసు. అమ్మ నాన్నతో సరిపెట్టుకుంది. అక్కలు బావలతో సరిపెట్టుకుంటున్నారు. మన సమాజంలో ఆడదానికి సరిపెట్టుకోవడం ఒక బాధ్యత. లేదా అలవాటు. ఇంతకీ నేను చెప్పదల్చుకున్నది వేరే ఉంది. నా మాట విని నువ్వు బావను వదిలిపెట్టు. మా యిద్దరి పెళ్ళికి బావను ప్రోత్సహించు. అందుకోసం యెలాంటి త్యాగమైనా సరే చేయి...."

లత వేళాకోళంగా నవ్వి—"ఎందుకని?" అంది.

"నువ్వు కూడా బావను ప్రేమిస్తున్నావని తెలుసు కాబట్టి ఈ మాటలు చెప్పాను. ఆపైన నీ యిష్టం...."

"నేను బావను ప్రేమిస్తూంటే అతడికెందుకు వదులుకోవాలి?"

"నేను బావ డైరీ చదివాను....అందులో యేముందో తెలుసా?"

"ఇందాక చెప్పావుగా...."

"ఇంకా చెప్పని విశేషాలు చాలా వున్నాయి...."

"ఏమిటవి?"

"అత్తయ్యను కాదని బావ నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోలేడు. అందుకని...." ఆగింది మాధవి.

"ఊఁ.... అందుకని!"

మాధవి మాట్లాడలేదు.

"ఊఁ చెప్పు....అందుకని...." అంది లత.

"చెప్పడానికి భయంవేస్తోంది...."

లత చిరాగ్గా-"అసలు చెప్పడానికేమైనా ఉందా?" అంది.

"ఉంది. బావ అత్తయ్యను హత్యచేయాలనుకుంటున్నాడు..."

ప్రమాన్పడిపోయింది లత.

"బావ అత్తయ్యను హత్యచేయకుండా ఆపగల వ్యక్తివి నీవే! హత్యచేస్తే యేదో ఒకరోజున బావ పట్టుబడి తీరతాడు. అప్పుడు బావ నీకూ నాకూ కాకుండా పోతాడు. కాదంటావా?" అంది మాధవి.

"నేను నమ్మలేను...." అంది లత.

"ఇప్పటికీ నేనే యిది నమ్మలేకపోతున్నాను—" అంది మాధవి.

లత కాసేపు మాట్లాడలేదు. తర్వాత నెమ్మదిగా—

"నీ బావ డైరీ చదివి నువ్వుచాలా తప్పుచేశావు. మనిషి

భావోద్రేకంలో వున్నప్పుడు అప్పటికప్పుడు కలిగిన భావాలను డైరీలో రాసుకోవచ్చు. ఉద్రేకం తగ్గిపోయాక ఆ మనిషే డైరీలో తను రాసింది చదువుకుని నవ్వుకుంటాడు. ఇతరుల డైరీని చదివేవాళ్ళుంటే మనిషికి ప్రైవసీ లేకుండా పోతుంది. నీ బావ హత్య చేయడు. హత్య చేసేవాళ్ళెప్పుడూ ముందుగా డైరీల్లో రాసుకోరు. అలా చేసేవాళ్ళు పిచ్చివాళ్ళు ...” అంది.

“ఏమో—డైరీ చదవగానే నాకు భయంవేసింది. ఇంట్లో కూడా చెప్పకుండా ముందుగా నీకే చెప్పాలని వచ్చాను. నా బావను హంతకుడు కాకుండా చేయాలని నా తాపత్రయం. కానీ నువ్వు సహకరించేలా లేవు....”

అత వెంటనే—“చంద్రశేఖర్ నీకు బావ కావచ్చు. కానీ అతనెప్పటికీ నీకు బావే అవుతాడు. నాకు మాత్రం అతడు కాబోయే భర్త. అందువల్ల అతడిని రక్షించుకోవలసిన బాధ్యత నీకంటే నాకే యెక్కువుంది—అంది.”

“మీ వివాహం జరిగిందంటే బావ అత్తయ్యను హత్యచేస్తాడనే అర్థం!” అంది మాధవి.

“నీ అత్తయ్య హత్య జరిగితే నాకేం నష్టం?”

“బావ ఉరికంబమెక్కుతాడుగా?”

“నీ బావ ఉరికంబమెక్కడని నా హామీ-చాలా?”

“అత్తయ్య ప్రాణాల గురించి హామీ ఇవ్వలేవా?”

“ఇవ్వలేను—”

“అయితే విను. అత్తయ్య ప్రాణాలకేమైనా గనుక అయితే—నేను బావను వదిలిపెట్టను....”

“అయితే నువ్వు నీ బావను ప్రేమించడం లేదా?”

“ప్రేమిస్తున్నాను కాబట్టే! నాకు దక్కని బావను నీకూడా దక్కనివ్వను....”

"నీవాటం చూస్తూంటే నువ్వేమీ అత్తయ్యను హత్య చేసి నీ బావమీద పెట్టేసేలాగున్నావు...."

"సరే—హత్య చేయడానికి బావను ప్రోత్సహించేది నువ్వేనని నేననుమానిస్తున్నాను...." అంది మాధవి.

"నీ ఆలోచన నీ స్వార్థం చుట్టూ తిరుగుతోంది. అసలు నీ బావ యెక్కడున్నాడో ఏం చేస్తున్నాడో నన్న ఆలోచనే వున్నట్టులేదు...."

"బావను నువ్వే పంపి వుంటావు. హత్య గురించిన పథకంతో యెక్కడో తిరుగుతూంటాడు...." అంది మాధవి నిర్లక్ష్యంగా.

లత నిట్టూర్చింది.

4

అతడు సైకిలును స్టాండువేసి దగ్గర్లోని కిళ్ళీకొట్టు వద్దకు నడిచాడు. కొట్టువాడు హడావుడిగా కిళ్ళీలు కడుతూంటే ఆ పనయ్యేదాకా ఓపికగా ఆగాడు.

కొట్టువాడు ఓరకంట అతణ్ని గమనిస్తున్నాడు. కాస్త తీరిక దొరకగానే—"ఏం కావాలి బాబూ!" అన్నాడు.

"ఈ వీధిలో శ్రీవల్లి అనే ముసలావిడ ఉంటోంది. వాళ్ళిల్లెక్కడో చెప్పగలవా?" అన్నాడతడు.

"ఆడాళ్ళ పేర్లు నాకేం తెలుస్తాయి బాబూ!"

"ఆవిడ కొడుకు అమెరికాలో వుంటున్నాడు...."

"ఓహో—ఆవిడా—వల్లీయమ్మంటాం.....అవును..... అదిగో—అ కనబడుతున్న పచ్చమేడే వాళ్ళది...." అన్నాడు కిళ్ళీకొట్టువాడు.

"చాలా థాంక్స్!" అంటూ అతడు నాలుగు వక్క పొడి పొట్లాలు కొనుక్కొని సైకిలు వద్దకు నడిచాడు,

సైకిలుమీద పచ్చమేడకు చేరుకోవడానికి కొద్ది నిముషాలు పట్టింది.

అతడింటి తలుపు తట్టగానే తలుపుతీసింది మాధవి. అతడామెను చూస్తూనే—"మీ పేరు మాధవి కదూ!" అన్నాడు.

మాధవి ఆశ్చర్యంగా—"మీరెవ్వరో నాకు తెలియదు—" అంది.

"నేను మీ బావ స్నేహితుణ్ణి. కానీ ఆ విషయం ఎవరికీ తెలియకూడదు—" అన్నాడతడు.

మాధవి కంగారుగా—"నాన్న ఇంట్లో లేరు. అమ్మను పిలిచేదా?" అంది.

"వద్దు నా అదృష్టంకొద్దీ తలుపు తట్టగానే మీరు వచ్చారు. లేకుంటే మిమ్మల్ని కలుసుకుని యెలా పలకరించాలో తెలియక ఇబ్బంది పడేవాణ్ణి ..."

"నాతో మీకేం పని?"

"అన్నీ చెబుతాను. మరో గంటలో విజేతా పార్కుకి రాగలరా?"

మాధవి భయంగా—"ఎందుకు?" అంది.

"మీ బావ మీకోసం ఓ ముఖ్యమైన సందేశం పంపాడు ..."

ఆమె అనుమానంగా అతడి వంక చూసింది.

"మీరు నన్ను నమ్మండి. నేను మిమ్మల్ని వంచించబోవడంలేదు. మీ బావ మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తున్నాడు. ఆ విషయం మీక్కూడా తెలియకుండా రహస్యంగా ఉంచాడు. లత అనే అమ్మాయి అతడి చుట్టూ వల విసిరింది. దాన్నుంచి తప్పించుకోవడమెలాగో తెలియక అతడవస్థ పడుతున్నాడు. మీరు పార్కుకు రాకపోతే

మీ బావ మీద శాశ్వతంగా దక్కాడు...."

మాధవి వెంటనే—"సరే—వస్తాను...." అంది.

"సరిగ్గా గంటలో రావాలి!" అన్నాడతడు.

"ఊఁ" అని తలుపులు వేసిందామె.

"ఎవరే?" అంటూ కనకమహాలక్ష్మి అక్కడ కొచ్చింది.

"ఎవరో—వీరభద్రంగారిల్లు కావాలిట. చెప్పాను" అంటూ అప్రయత్నంగా అబద్ధం చెప్పింది మాధవి.

"ఆ వీరభద్రాని కూడా పేరా? వాళ్ళనీ వీళ్ళనీ అడిగితే తప్ప అడ్రసుకూడా తెలియదు. మనకైతే—అమెరికాలో కూడా పేరుంది. నువ్వీ ఇంటి కోడలివైతే చూడాలని తొందరపడే దందుకే!" అంది కనకమహాలక్ష్మి.

మాధవి తల్లిమాటలు వినలేదు. మరోసారి ఆమె తలుపుతీసి అతణ్ణి చూడాలనుకుంది. కానీ ఆ పని చేయలేదు.

5

"రండి లాయరుగారూ—నమస్కారం. కూర్చోలేను. మరేమీ అనుకోకూడదు...." అంది శ్రీవల్లి.

"అయ్యో—ఎంతమాట...." అంటూ లాయరామె మంచం పక్కగా కుర్చీలో కూర్చుని—"ఇంట్లో ఎవరూ ఉన్నట్లు లేదే?" అన్నాడు.

"వంటావిడుంది. అబ్బాయిూళ్ళోలేడు. సుబ్బారాయుడుగారూ ఊళ్ళోలేరు. అమ్మాయి మాధవి ఏదో పనుందని బైటకు వెళ్ళింది. వాళ్ళనున్ను నేనే వంక పెట్టి బైటకు పంపించేశాను..."

"ఏమిటి విశేషం?"

"వెళ్లి రాద్దామని...."

"వెళ్లకప్పుడే ఏం తొందరొచ్చింది?"

"ఇంట్లో పరిస్థితులు బాగోలేవు లాయరుగారూ!" అంది శ్రీవల్లి. ఆమె గొంతులో బాధ ధ్వనించింది.

"ఏమయింది?" అన్నాడు లాయరు.

"నా యింట్లో నా మీద నే హత్యాప్రయత్నం జరుగుతుందనిపిస్తోంది...."

లాయరు భ్రుకుటి ముడతలు పడింది—"ఏమిటో వివరంగా చెప్పండి...."

"మా మాధవి చంద్రశేఖర్ డైరీ చదివిందిట...." అంటూ శ్రీవల్లి ఆ వివరాలు చెప్పింది.

లాయరు ఆమె చెప్పింది శ్రద్ధగా విని—"చూడండమ్మా—అనుభవంమీద చెబుతున్నాను. చంద్రశేఖర్ నాకు బాగా తెలుసు. అతడు హత్యలు చేయలేడు. అందులోనూ మీరంటే అతడికి ప్రాణం—" అన్నాడు.

"లేదు లాయరుగారూ! వాణ్ని నేను చిన్నతనంనుంచీ శ్రద్ధగా గమనిస్తున్నాను. వాడిలో అహంకారంపాలు జాస్తి. దానికి తగ్గట్టే ఆశ కూడా ఎక్కువే. ఈ ఇంట్లో నా కొడుకుతో సమంగా హోదా కావాలి వాడికి. అదెలా సాధ్యం? నేను వాణ్ని కొడుకు తర్వాత కొడుకంత వాడిగా చూసుకుంటున్నాను.... కానీ అది చాలదు వాడికి...." అని నిట్టూర్చింది శ్రీవల్లి.

"ఎందుకని?"

"పెట్టనమ్మ ఎప్పుడూ పెట్టదు—పెట్టే ముండకే మొచ్చింది రోగమన్నాట్ట ఒక బిచ్చగాడు. ఈ సామెత చాలా గొప్పది. నడిరోడ్డుమీద బిచ్చగాడికి చేతిలో పది పైసలు పెడితే ముఖం వెలుగుతుంది. అదే వాణ్నింటికి

తీసుకువచ్చి పంచభక్ష్యపరమాన్నాలతో విందు చేస్తే వాడికి మన వైభవం చూసి అసూయపుడుతుంది మానవ స్వభావం చిత్రమైనది. పొత్తిళ్ళలో వాడు మాకు దొరికి నప్పుడే నేను — వాణ్ని ఏ అనాథశరణాలయానికో అప్పచెప్పాల్సింది. తప్పు చేశాను...."

"మీ ఆలోచనలు సరైన దారిలో వెళ్ళడంలేదు. అంతా మీరు మీ తరఫునించే ఆలోచిస్తున్నారు. ఉదాహరణకు అమెరికాలో ఉన్న మీ అబ్బాయినే తీసుకోండి. అతడు తండ్రి దహన క్రియలకు రాలేదు. మీరు జబ్బుతో బాధపడుతూంటే వచ్చి మీ దగ్గరుండడం లేదు...." అన్నాడు లాయరు.

"నన్ను వాడు రమ్మనే రాశాడు. నేను వెళ్ళకపోతే వాడేం చేస్తాడు?" అంది శ్రీవల్లి — "అప్పటికీ నా కోసం వాడు మందులు పంపిస్తూనే వున్నాడు. ఒక్కసారి కూడా మందులాలస్యం కాలేదు...."

"మీ అబ్బాయి తనకు వీలైన ప్రకారం చేస్తున్నాడు. మీ వీలు ప్రకారం చేయడంలేదు. అయినా మీరతణ్ణి తప్పుపట్టడంలేదు. ఎందుకంటే అతడు మీ కన్నకొడుకు కాబట్టి! చంద్రశేఖర్ మీ కన్నకొడుకే అనుకోండి. అప్పుడతడిపై మీరు కోపగించుకోగలరా?"

"కన్నకొడుకైతే డైరీలో తల్లిని చంపుతానని రాసుకుంటాడా?"

"ఒక వయసులో పురుషుడు తల్లినిమించి ప్రియురాలిని కోరుకుంటాడు. ప్రేమకు తల్లి అడ్డువస్తే తాత్కాలికంగా ఆవేశపడతాడు. ఆ ఆవేశంలో తల్లిని చంపాలని కూడా అనుకోవచ్చు. తల్లి చచ్చిపోవాలనికూడా కోరుకోవచ్చు. కానీ అది తాత్కాలికం మాత్రమే!

చంద్రశేఖర్ మీ కన్నకొడుకే అనుకోండి. మీరతణ్ణి క్షమించగల్గుతారు...."

"లాయరుగారూ! మీకు మా కుటుంబంలో ప్రతి ఒక్కరితోనూ దగ్గర పరిచయముంది. అందరి మనస్తత్వాల గురించీ మీకు బాగా తెలుసు. మీ మాటలకు నేనొప్పుకుంటాను. కానీ చంద్రశేఖర్ డైరీ నా మనసు మీద గట్టి దెబ్బతీసింది. వాడొక అనాధ. వాణ్ణి నేను ఇంట్లో మనిషిలా పెంచాను. ఆ కృతజ్ఞత వాణ్ణి నాకు బానిసలా కట్టిపడేయాలి. అసలు నన్ను హత్య చేయాలన్న ఆలోచన కూడా వాడికి రాకూడదు. అందుకే నేను విల్లు రాయాలని నిర్ణయించుకున్నాను...."

"మీ యిష్టం— నేను చెప్పవలసింది చెప్పాను...." అన్నాడు లాయరు.

"మీరు చెప్పినవన్నీ దృష్టిలో వుంచుకున్నాను. మీరు వచ్చే ముందైతే నేను చంద్రశేఖర్ కీ నాకూ యే సంబంధమూ లేదని నిర్ణయించుకున్నాను. కానీ ఇప్పుడు నా మనసు మారింది...." అంది శ్రీవల్లి.

"చెప్పమ్మా—" అన్నాడు లాయరు.

"చంద్రశేఖర్ని నా కొడుకుతో పోల్చాలంటే వాడూ నా కొడుకులాగే ప్రవర్తించాలి. మా అబ్బాయి మేము చెప్పిన పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. ఆ పిల్ల కారణంగా వాడు అమెరికాకు అంకితమైపోతే అది నా తప్పుగానీ వాడి తప్పు కాదు...." ఆగింది శ్రీవల్లి.

లాయరు తలాడించాడు.

"చంద్రశేఖర్ మాధవిని పెళ్ళిచేసుకుంటే వాడికి నా ఆస్తిలో మూడోవంతు ఇచ్చేస్తాను. నా తదనంతరం ఈ యిల్లు, మరో మూడోవంతు ఆస్థీ కూడా వాడి పర

పోతుంది. ఆస్తి వాడి పేరున వుండదు. వాడు పెళ్ళికి ఒప్పుకుంటే ఆస్తి మాధవి పేరున రాస్తాను. వాడు వేరే పెళ్ళి గనక చేసుకుంటే వాడికీ నాకూ ఇక ఆస్తిపరంగా ఏ సంబంధమూ ఉండదు....” అంది శ్రీవల్లి.

“మీరు బాగా ఆలోచించుకున్నారా?”

“ఊఁ.”

“అయితే సాక్షులను పిలవమంటావా?”

“ముందు విల్లు తయారుచేయండి. అప్పుడు సాక్షులను పిలవ్వచ్చు —” అంది శ్రీవల్లి.

“సరే-ఇప్పుడే డ్రాఫ్టు తయారుచేస్తాను. ఇంకేమైనా ముఖ్యమైన పాయింట్సుంటే చెప్పండి—”

“వాడి పెళ్ళికి ముందే గనుక నేను చచ్చిపోతే— నా యావదాస్తీ అమెరికాలోని నా కొడుక్కి మాత్రమే చెందుతుంది. ఇటు మాధవికి గానీ, అటు చంద్రశేఖర్ కి గానీ చిల్లిగవ్వ కూడా రాదు....” అంది శ్రీవల్లి.

6

“ఈ రోజు మీ అత్తయ్య విల్లు వ్రాయబోతోంది. ఆ ప్రకారం ఆస్తిలో మూడోవంతు మీకే వస్తుంది—” అన్నాడతను.

మాధవి పార్క్ లో చుట్టూ చూసింది. జనం బాగానే వున్నారు. వాళ్ళెవరి హడావుడిలో వాళ్ళున్నప్పటికీ అంతా తనవంకే చూస్తున్నట్లు తోచిందామెకు. ఆమె ఇబ్బందిగా—“ఇలా నేనెన్నడూ బావతో కూడా తిరగలేదు. నాకు చాలా మొహమాటంగా వుంది. మీరు చెప్పదల్చుకున్నదేమిటో త్వరగా చెప్పండి—” అంది.

“మొహమాటపడితే నేను చెప్పేది వినలేరు. నేను మాట్లాడబోయేది మీ పెళ్ళి గురించి.... భవిష్యత్తులో

మీకు కలిగే సుఖాల గురించి.... మీరు నన్ను ఆత్మీయుడిగా భావించాలి తప్ప సిగ్గుపడకూడదు...."

"చెప్పండి—" అంది మాధవి.

"మీ బావ నిజానికి మిమ్మల్నే ప్రేమిస్తున్నాడు. మిమ్మల్నే పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకుంటున్నాడు. కానీ అతణ్ణి లత చిక్కుల్లో పడేసింది. ఏమీ ఎరుగని అతణ్ని అభిమానంగా పలకరించి, ప్రేమను నటించింది. అతడు నిరసిస్తే తను అనాథ కాబట్టి స్నేహానికిష్టపడడంలేదంది. మీ బావకు అనాథలంటే సెంటిమెంటు. క్రమంగా వారి స్నేహం పెరిగింది. అయితే అతడికేవిధమైన దురుద్దేశ్యమూ లేదు. వారి మధ్య కొంత చనువు పెరిగేక ఆమె అతణ్ని బ్లాక్ మెయిల్ చేయసాగింది. తన్ను పెళ్ళిచేసుకోకపోతే తనతో అక్రమ సంబంధం యేర్పరచుకున్నట్లు ప్రచారం చేస్తానంది. అతడు భయపడ్డాడు.. అప్పట్నించీ ఆమెనెలా వదిలించుకోవాలా అని ఆలోచిస్తూనే వున్నాడు. అతడిల్లు వదిలింది కూడా తాత్కాలికంగా లతను వదిలించుకుందుకే తప్ప అమ్మమీద కోపంలేదు.."

"ఇంతకీ మీరెవరు?"

"చెప్పానుగా—మీ బావకు స్నేహితుణ్ణి!"

"మీకు నాతో ఏం పని?"

"మీ బావ నన్ను మీ దగ్గరకు పంపాడు...."

"ఎందుకు?"

అతడు జేబులోంచి ఒక మెటాలిక్ రేపర్ తీశాడు—

"ఇది మొత్తం పన్నెండు టాబ్లెట్సు. వీటిని పూటకొకటి చొప్పున మూడురోజులపాటు మీ అత్తయ్యకివ్వాలి..."

మాధవి కళ్ళు పెద్దవిచేసి రేపర్ వంక చూస్తూ—

"నేనెందుకివ్వాలి? ఈ మాత్రలు ప్రమాదకరమైనవా?"

అంది.

"ప్రమాదకరమైనదైతే మీ బావ వీటిని నాద్వారా పంపించడు. ఈ మాత్రలు వేసుకుంటే శిరోభారం తగ్గుతుంది...."

"కానీ అత్తయ్యకు శిరోభారంలేదు..."

"శిరోభారమున్నట్లు తెలియదు. కన్న కొడుకు అమెరికాలో స్థిరపడిపోయాడు. పెంచిన కొడుకు పెళ్ళి విషయంలో ఈమె మాట వినడంలేదు. అభిమానించే అయిన వాళ్ళెవరూ లేరు. శ్రీవల్లి గారికి యెవరిపైనా నమ్మకం లేదు. ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో ఆమెకు మెదడంతా అయోమయంగా ఉండడం సహజం. ఆ అయోమయావస్థను తొలగించి మనసును ప్రశాంతంగా ఉంచుతాయీ టాబ్లెట్స్. అప్పుడామె ఆలోచనలు సక్రమమైన రీతిలో వుంటాయి. అసూయాద్వేషాలు మరిచి, స్వార్థాన్ని విడిచిపెట్టి మానవత్వంతో ప్రతి విషయాన్ని పరిశీలించగల్గుతుంది. నాలుగు రోజుల తర్వాత మీ బావ మీ ఇంటికి వస్తాడు. తల్లి అతన్ని సహృదయంతో ఆదరిస్తుంది. లతకు సంబంధించిన తన సమస్య నప్పుడతడామెకు చెప్పుకుంటాడు. ఆమె సహకరిస్తే లత అతడికి సమస్యకాదు."

"నాకేమిటో నమ్మకంగాలేదు. ఈ మాత్రలవల్ల అత్తయ్య ప్రాణాలకే ప్రమాదమైతే?"

"ప్రమాదంలేదని నా హామీ. ప్రమాదముందేపని మీ బావ చేయడు. అతడు తన డైరీలో కనిపట్టలేక— తల్లిని చంపేస్తానని రాసుకున్నాట్ట. ఇప్పుడు తల్లి కేదైనా ప్రమాదం వాటిల్లితే అతడినే అనుమానిస్తారు పోలీసులు...."

"బావ మీద చాలా విశేషాలు చెప్పావు...."

"అవును— నేనతడికి ప్రాణస్నేహితుణ్ని కదామరి!"

మాధవి ఆ టాబ్లెట్సందుకుని— "నాకింకా భయంగా వుంది. ఈ టాబ్లెట్సును మీరింత రహస్యంగా యెందుకిస్తున్నారు?" అంది.

అతడు నవ్వి— "నాకు మీ యిల్లు తెలుసు. అయినా సరే — ఏమీ తెలియనివాడిలా వాకబు చేసుకుంటూ వచ్చాను. ఈ టాబ్లెట్సు విషయమూ అంతే! ఉద్దేశ్యం మంచిదైనా యెవరైనా ఇప్పుడు మీరనుమానించినట్లే అనుమానిస్తారు. టాబ్లెట్సివ్వకుండా మీ బావ శ్రీకల్లి గారిని కలుసుకోడు. అందుకు నన్నెన్నుకున్నాడు...." అన్నాడు.

మాధవి కేపర్ మీద పేరు చూసి— "ఆల్ట్రామైసిన్ బీజై" అని చదివి— "ఇవి ఈ ఊళ్ళో దొరకవా?" అంది.

"ఒకప్పుడు ఆస్ప్రో, అనాసిన్‌లలాగే డాక్టర ప్రిస్క్రిప్షన్ అవసరం లేకుండా బజార్లో అన్ని షాపుల్లోనూ దొరికేవి. కంపెనీకి మంచి లాభాలు తెచ్చిపెట్టిన మందిది. కంపెనీ ధరను పెంచడంకోసం మందును తాత్కాలింగా మార్కెట్లోంచి విత్ డ్రా చేసింది. ఇప్పుడిది యెక్కడా దొరకడంలేదు. అతికష్టంమీద నేనీ టాబ్లెట్సు మీ బావకోసం సంపాదించాను.... త్వరలో కంపెనీ ధరను పెంచి కొత్త పేరుమీద ఇదే మందును ప్రజలమీదకు వదలబోతోంది...."

మాధవి టాబ్లెట్సు కేపర్ని జాకెట్లోపలకు తోసి— "మరి నాకు సెలవా?" అంటూ లేవబోయింది....

"మీరు లేవకండి. ముందు నేను వెళ్ళిపోతాను. ఈ టాబ్లెట్ సులభంగా నీళ్ళలో కరిగిపోతుంది. నీళ్ళలో

కరిగించి ఇవ్వండి. ఆమె మామూలుగా టాబ్లెట్స్ వేసుకుంటూనుగా—అప్పుడు మంచినీళ్ళు తాగడానికివ్వాలిగా. ఆ నీళ్ళలో ఈ టాబ్లెట్స్ కరిగించండి" అన్నాడతడు.

మాధవి తలూపింది.

అతడు లేచి దూరంగా స్టాండు వేసి వున్న సైకిలు వద్దకు వెళ్ళాడు.

7

"నువ్వా?" అంది లత.

"అవును—నేనే!" అంటూ అదోలా నవ్వేడతడు.

"నవ్వకు—అలా కూర్గా!" అంది లత.

"ఇక జీవితమంతా నవ్వే నాకు. లతా! నిస్సందేహంగా నీవు నా దానివౌతావు...." అన్నాడతడు.

"లత నవ్వి—ఏం చేశావు నువ్వు?" అంది.

"చంద్రశేఖర్ని ఉరికంబమెక్కించే యేర్పాట్లు...."

లత తెల్లబోయి—"ఎలా?" అంది.

"నాలుగు రోజుల తర్వాత నీకు తెలుస్తుంది...."

"ఏం చేశావో చెప్పు.." అంది లత కంగారుగా.

అతడు నవ్వి—"నీ దగ్గరకు మాధవి వచ్చింది. నిన్ను హెచ్చరించింది. ఆ విషయం నువ్వు నాకు చెప్పావు.." అన్నాడు.

"అవును. చంద్రశేఖర్ నన్నెంతలా ప్రేమిస్తున్నాడో తెలుసుకుంటావని నేనది నీకు చెప్పాను...."

"కానీ నేనది మరోకలా ఉపయోగించుకున్నాను."

"ఏం చేశావో చెప్పు...." కంగారుగా అంది లత.

"రక్తపాతం లేకుండా హత్య జరుగుతుంది. ఆ హత్యానేరం చంద్రశేఖర్ మీద మోపబడుతుంది...."

"ఎవర్ని నువ్వు హత్య చేయబోతున్నది?"

"శ్రీకల్లి ..." అన్నాడతడు తాపీగా.

"దుర్మార్గుడా—ఇప్పుడే వెళ్ళి నేనావిణ్ని హెచ్చరిస్తాను...."

అతడు నవ్వి—"నువ్విలాంటిదానివని నాకు తెలుసు. అందుకే నా యేర్పాట్లన్నీ అయ్యేక నే—విషయం నీకు చెప్పాను...." అన్నాడు.

లత ఆవేశంగా — "నేను నీ గురించి పోలీసులకు చెబుతాను. నిన్ను నేను వదలను—" అంది.

"పోలీసులెలాగూ నన్ను వదులుతారు. నువ్వు నన్ను వదలనంటున్నావు. అది నాకు వరం...."

"చంద్రశేఖర్ నీకేమన్యాయం చేశాడు?"

"ఏం చేశాడా అని నెమ్మదిగా అడుగుతున్నావా? నేనూ నీకులాగే అనాథుణ్ని. నీ బాధలు నాకు తెలుసు. నా బాధలు నీకు తెలుసు. చాలాకాలం ఒకే శరణాలయంలో కలిసి పెరిగాం. ఆ కారణంగా నువ్వంటే నాకు ప్రాణం. వాడు-ఆ చంద్రశేఖర్ నా ప్రాణాన్ని నానుంచి వేరుచేయాలని చూస్తున్నాడు. వాణ్ని నేను వదిలిపెడతానా?"

లత నిట్టూర్చి—"ఇందులో చంద్రశేఖర్ తప్పేం లేదు. తప్పంతా నాది—" అంది.

"నీ తప్పుల్ని నేను క్షమించగలను...."

"చంద్రశేఖర్ కన్యాయం జరిగితే నేను నిన్ను క్షమించలేను..."

"చంద్రశేఖర్ కన్యాయం జరిగితే తప్ప—నాకు జరిగిన అన్యాయం తొలగించబడదు...."

"నీతో వాదించి లాభంలేదు. నేను చంద్రశేఖర్

ఇంటికి వెళ్ళి—అందర్నీ నీ గురించి హెచ్చరిస్తాను—"

"నా గురించి హెచ్చరించడంవల్ల నీకే ప్రమాదం. నేనాయింట్లో యెప్పుడూ అడుగుపెట్టలేదు. ఆ యింట్లో యెవర్నీ పలకరించను కూడా లేదు. నా యేర్పాట్లన్నీ వేరే మనిషి ద్వారా జరుగుతున్నాయి. అతడెవరో నువ్వు తెలుసుకోలేవు. తెలుసుకున్నా అతడి నోటినుంచి నా పేరు చెప్పించలేవు...." అన్నాడతడు.

"చూస్తాను. నా ప్రయత్నం నేను చేస్తాను—" అందీ లత.

"వెళ్ళు. వాళ్ళింట్లో శవం చుట్టూ చేరి రోదించడానికో మనిషి తక్కువయ్యారుట...." అంటూ వెటకారంగా నవ్వాడతడు.

8

శ్రీవల్లి పక్కిలో కూర్చుంది.

చంద్రశేఖర్ ఆమె కెదురుగా కూర్చున్నాడు.

"ఏరా—అమ్మ నీకిప్పటికి గుర్తొచ్చిందా?" అంది శ్రీవల్లి.

చంద్రశేఖర్ మౌనంగా ఊరుకున్నాడు.

"నేను విల్లు రాశాను. తెలుసా?"

చంద్రశేఖర్ మాట్లాడలేదు.

శ్రీవల్లి అతడికి విల్లులోని విశేషాలు వివరించి చెప్పింది అవి వింటూనే చంద్రశేఖర్ చటుక్కున లేచి నిలబడ్డాడు.

"నేను నీకు బుద్ధి చెప్పాలనే అలా విల్లు రాశాను."

"అమ్మా! నీ వీలునామా నాకు మహోపకారం చేసింది. ఏం చేయాలా అని కొట్టుమిట్టాడిపోతున్న నాకు దారి చూపించింది—" అన్నాడు చంద్రశేఖర్.

"నాకు తెలుసు. నీ నిర్ణయము నాకు తెలుసు. నువ్వు మాధవిని పెళ్ళి చేసుకుందుకు దొరక్కలే మార్గం——...." అంది శ్రీవల్లి.

"లేదమ్మా! ఇప్పుడు నేను నిరభ్యంతరంగా లతను వివాహం చేసుకోవచ్చు...." అన్నాడు చంద్రశేఖర్.

ఆశ్చర్యంగా తన వంక చూస్తున్న శ్రీవల్లితో——
"అమ్మా! నేను మాధవిని పెళ్ళిచేసుకుంటే అది ఆస్తి కోసం ఆశపడ్డట్టే అవుతుంది. నీ మాట విన్నానన్న గౌరవం నాకెలాగూ దక్కదు. అలాంటప్పుడు లతను పెళ్ళిచేసుకోవడమే మంచిది. నిన్న కాక మొన్న వచ్చిన మాధవి నీకు నాకంటే యెక్కువ కావచ్చు. కానీ నాకు నువ్వెప్పుడూ యెక్కువే! నేను, లత పెళ్ళిచేసుకుంటాం. నువ్వు నీ ఆస్తిని ఇష్టం వచ్చిన వారికి దానంచేసుకుని నా దగ్గరకు వస్తే——నేను, లత నిన్ను పువ్వుల్లో పెట్టి చూసుకుంటాం. పెద్ద కోడలు నిన్ను నీ కొడుక్కి దూరం చేసింది. రెండో కోడలి విషయంలో అలా జరక్కూడదనే నేను లతను యెన్నుకున్నాను. ఆమె యెంతో మంచిది నీకోసమే ఆమెను నేనెన్నుకున్నాను. నేనిప్పుడు బైటకు వెడుతున్నది ఆమెకోసం అనుకోకు! నీకోసం యెదురుచూడ్డానికి! నేను కావాలని నువ్వు నా దగ్గరకు వచ్చే రోజుకోసం నే నెదురుచూస్తాను...." అంటూ అతడు వెనక్కి తిరిగాడు.

శ్రీవల్లికి మాటరాలేదు. అతడలాగంటాడని ఆమె అనుకోలేదు. వెళ్ళిపోతున్న చంద్రశేఖర్ని ఆపాలనుకుందామె. కానీ గొంతు సహకరించలేదు.

ఎవరూ ఆపకుండానే చంద్రశేఖర్ నాలుగడుగులు ముందుకు వేసి ఆగిపోయాడు.

"నువ్వా?" అన్నమాటలతడినోట అప్రయత్నంగా వచ్చాయి. అతడి మాటలు పూర్తయ్యేసరికి లత అతడికి బాగా దగ్గరగా వచ్చింది.

"నువ్వెప్పుడొచ్చావ్?" అంది లత ఆశ్చర్యంగా.

చంద్రశేఖర్ ఆమెకు బదులివ్వకుండా—"నువ్విక్కడి కెందుకొచ్చావు? ఈ యింట్లో నీకు స్థానంలేదని తెలియదూ?" అన్నాడు.

"ఈ యింట్లో స్థానంకోసం రాలేదు నేను. ఈ యింట్లో స్థానమున్న వారి క్షేమం కోరి వచ్చాను...." అంది లత.

చంద్రశేఖర్ ఆమె మాటలనర్థంచేసుకుందుకు ప్రయత్నిస్తూండగానే లత శ్రీవల్లిని సమీపించి జరిగిందంతా చెప్పి—"ఈ యింట్లో మీమీద హత్యాప్రయత్నం జరిగే యేర్పాట్లెలాగయ్యాయో తెలియక — నేను మిమ్మల్ని హెచ్చరించాలని వచ్చాను...." అంది.

శ్రీవల్లి కామె చెప్పినదర్థం చేసుకుందుకు కొంత సమయం పట్టింది.

"అంతా అయోమయంగా వుంది నాకు...." అంది శ్రీవల్లి.

"ఇందులో అయోమయమేంలేదు. ఇదంతా ఈ లత, చంద్రశేఖర్లు కలిసి ఆడుతున్న నాటకంలాగుంది...." అంటూ మాధవి అక్కడకు వచ్చింది.

"నువ్వెక్కడ్నించి వచ్చావ్?" అంది శ్రీవల్లి ఆశ్చర్యంగా.

"మొత్తం సంభాషణంతా తెరచాటునుంచి వింటున్నానత్తయ్యా! బావ స్నేహితుడు నాకు కొన్ని టాబ్లెట్సిచ్చి మంచినీళ్ళలో కలిపి మీకివ్వమన్నాడు. అది

హత్యాప్రయత్నమని నేననుకోలేదు. ఇప్పుడు నేరం నా మీదకు తోసేయాలని వీళ్ళిద్దరూ కూడబలుక్కొని ఇలా వచ్చారు...." అంటూ మాధవి తన అనుభవం వివరించి చెప్పింది.

శ్రీవల్లి అంతా విని—"ఏరా—పెంచినందుకు నా ఋణమిలా తీర్చుకుందామనుకున్నావా? నాకు విషమిచ్చేటంత తప్పు నేనేం చేశాను?" అంది.

చంద్రశేఖర్ కంగారుగా—"నాకేమీ అర్థం కావడం లేదు. అంతా అయోమయంగా ఉంది నాకు........" అన్నాడు.

శ్రీవల్లి మాత్రం ప్రశాంతంగా—"గతంలో ఇలాంటివి జరిగితే నాకు రక్తం మరిగి ఆవేశంపూనకంలా వచ్చేది. ఇప్పుడలాగనిపించడంలేదు. బహుశా చావుకు ముందు ప్రశాంతత కావచ్చునిది....ఇక నువ్వెప్పుడూ నా కంటికి కనిపించకు. వెళ్ళు. ప్రాణంపోయేలోగా నేను చేయగల మంచి పని—నిన్నింట్లోంచి గెంటేయడమే!" అంది.

కాసేపక్కడ నిశ్శబ్దం ఆవరించింది.

"వెళ్ళిరా—వెళ్ళు—" అంది శ్రీవల్లి.

"మీ అబ్బాయి సంగతి సరే! ఎవరో పరాయి మనిషి వచ్చి బావ పేరు చెప్పి మందిస్తే అదేమిటో తెలుసుకోకుండా ఇచ్చిన మాధవి సంగతేమిటి? ఆమెను తప్పు పట్టరా మీరు! ఆమె మీ గురించి రవంతకూడా బెంగ పెట్టుకోలేదు. మీరు పోతే ఆస్థి తనదనుకుంది. అప్పుడు తను చంద్రశేఖర్ని కాక తన అభీష్ట ప్రకారం వేరే పెళ్ళి కూడా చేసుకోవచ్చు. ఒక వేళ మందు పనిచేసి— అప్పుడూ ఆమెకు నష్టంలేదు...." లత ఇంకా యేదో

అనబోతూండగా మాధవి కళ్ళనీళ్ళతో—"నాకలాంటి ఆలోచనలేం లేవు. నేనీ విషయం యొక్క దూరం ఆలోచించలేదు. బావను సాయపడుతున్నాననుకున్నా నంతే!" అంది.

"ఏమో—నేనైతే ఆ సమయంలో అలా ప్రవర్తించే దాన్ని కాదు—" అంది లత.

"మాధవి స్వార్థపరురాలు కావచ్చు. కానీ ఆమె నాకు నచ్చింది...."

కొత్త గొంతు విని అంతా ఆశ్చర్యపడ్డారు. మాధవి అటు చూసి—"అరే—అతడే బావ స్నేహితుడు...." అంది.

శ్రీవల్లి యేదో అనబోగా—"ఒక్క నిముషం.... ముందు నన్ను మాట్లాడనివ్వండి...." అన్నాడతడు.

అతడు చెప్పింది విని అంతా ఆశ్చర్యపడ్డారు.

ఇన్ఫ్రాసారిన్, అల్ట్రామైసిన్ కలిసి తీసుకోవడంవల్ల మనిషికి చావు రావచ్చునని విదేశీ పత్రికల్లో రిపోర్టు వచ్చింది. ఆ కారణంగా ఇండియాలో తయారవుతున్న అల్ట్రామైసిన్ మందు కూడా ఉపసంహరించుకోవలసి వచ్చింది బజార్లోంచి. చంద్రశేఖర్ స్నేహితుడినని చెప్పుకునే వ్యక్తి పేరు భవన్. అతడికి అల్ట్రామైసిన్ మందుల కంపెనీలో షేర్సున్నాయి. ఈ కంపెనీలో కొందరు విదేశీయులకు కూడా షేర్సున్నాయి. ఆ విదేశీయుల్లో కొందరు నాన్ రెసిడెంట్ ఇండియన్సు వున్నారు. వారిలో శ్రీవల్లి కొడుకు కూడా వున్నాడు.

భవన్ అల్ట్రామైసిన్ విషయంలో ప్రయోగాలు చేయడానికి అమెరికా వెళ్ళాడు. అక్కడ అతడు, శ్రీవల్లి కొడుకు కలిసి కొన్ని ప్రయోగాలు చేసి—

రెండుమందులూ కలియటంవల్ల సత్ఫలితాలే తప్ప చేటేలేదని తేల్చారు. అంతకుపూర్వం వచ్చిన రిపోర్టులు కాకతాళీయమని తేలింది. ఇక వీటి గురించిన ప్రయోగం మనుషుల మీద చేయాల్సి వుంది. ఫలితం బాగుంటే—కంపెనీకి కోట్లలో లాభం. ఫలితం రిపోర్టు రూపంలో వస్తే దానికి విదేశాల్లో మంచి గిరాకీ వుంటుంది.

శ్రీకల్లి రెగ్యులర్ గా ఇన్ ఫ్రాసారిన్ తీసుకుంటున్న పేషంటు. కొడుకూ మిక మరో మందు సూచించబడినా కూడా ఈ ప్రయోగంకోసం ఇన్ ఫ్రాసారిన్ క్రమం తప్పకుండా ఆమెకందజేస్తున్నాడు. తినక తాగే తల్లికి అల్ట్రామైసిన్ ఇవ్వలేక అందుకు భగవ్ ని నియమించాడు. ఆ మందుపట్ల మందులషాపుల వైఖరి యెలాగుందో స్వయంగా విచారించి తెలుసుకున్నాక-భగవ్ ఎక్కడా శ్రీకల్లి కొడుకు పేరు రానివ్వకుండా, తాను ఫలానా అని తెలియనివ్వకుండా వ్యవహారం నడిపాడు. అందుకు మాధవి సహకరించింది.

“నేను మీ అబ్బాయిందుకొప్పుకుంటాడనుకోలేదు. కన్నతల్లిమీద ప్రయోగం చేయడం ప్రమాదమని నేనంటే—“నో సెంటిమెంట్స్—కన్నతల్లిమీద ప్రయోగించగలిగినప్పుడే మందుమీద మన నమ్మకం తెలుస్తుంది. మానవాళికి మహత్తర ప్రయోజనంకోసం యే మనిషైనా ఆమాత్రం రిస్కు తీసుకోవాలి. ఇందులో రిస్కేమీ లేదని నాకు తెలుసు—” అన్నాడు. అటువంటి అద్భుతమైన మానవతావాదిని బిడ్డగా పొందిన మీరు ధన్యులు. ఈ ప్రయోగం సత్ఫలితం సాధించింది. మా రిపోర్టు విదేశాలకు వెడుతుంది. మీ అబ్బాయి, మీరు—ప్రపంచ పత్రికలలో మొదటి పేజీలలో అందరికీ కనువిందు చేయ

పోతున్నారు...." అంటూ ముగించాడు భవన్.

శ్రీవల్లి తెల్లబోయి అంతా వింది.

కన్నకొడుకు మానవతా వాదంతో తన్ను గినీపిగ్ లా వాడుకున్నాడు.

కోడల్ని చేసుకోవాలని అభిమానించిన పిల్ల—తన స్వార్థంకోసం—విచక్షణలేకుండా తనపై మందు ప్రయోగించింది.

అటు పెంచిన కొడుకు తనకు ఆస్తి వద్దనీ తల్లి ఎప్పుడైనా ఆదరిస్తాననీ అంటున్నాడు. తన ప్రాణాలు ప్రమాదంలో వున్నాయని తెలిసీ—తను చావడంవల్ల లాభం పొందేదే అయినప్పటికీ కూడా—తన్ను హెచ్చరించడానికి వచ్చింది—తన కోడలుగా వద్దన్న పిల్ల!

ఈ పరిస్థితిలో తనేం చేయాలి?

శ్రీవల్లి ఎక్కువ ఆలోచించలేదు.

మాధవి భవన్ ని చేసుకుందుకూ, చంద్రశేఖర్ లతను చేసుకుందుకూ అంగీకరించడం మాత్రమే కాక—ఆమె వీలునామాను మరోసారి మార్చి రాసింది.

ఆ తర్వాత ఇన్ ఫ్రాసారిన్, అల్బ్యూమెనిన్ లు కలపకుండా నీ ఆమె ప్రశాంతంగా ఉండగలిగింది.

—: ఐపోయింది :—